

Sve svete srpske zemlje Aleksandra Martinovića, u svijetlu stvaranja srpskih mitova, iz kojih proizlazi srpsko prisvajanje hrvatske kulturne baštine

Kako Srbi na lažima grade svoje mitove:

Novi srpski zakon ‘Zakon o kulturnom nasleđu’, kojeg je Skupština Srbije usvojila 23. prosinca 2021.godine svojata dubrovačku književnost tvrdeći da ona jednako ‘pripada i srpskoj i hrvatskoj kulturi’ Nije im bilo dovoljno prisvajati Držića i Gundulića pa sada prisvajaju čitavo dubrovačko književno stvaralaštvo do 1867. godine.

„Član 23.

Staru i retku bibliotečku građu čine:

1) stare srpske knjige:

(1) rukopisne knjige na srpskoslovenskom i srpskom jeziku srpskoslovenskog jezičkog perioda zaključno sa 18. vekom, kao i rukopisne knjige nastale do 1867. godine na srpskoslovenskom, ruskoslovenskom (u srpskoj upotrebi), slavenosrpskom i srpskom narodnom jeziku,

(2) štampane knjige, periodične i druge publikacije objavljene na srpskoslovenskom, ruskoslovenskom (u srpskoj upotrebi), slavenosrpskom i srpskom jeziku, zaključno sa 1867. godinom,

(3) rukopisne i štampane knjige na stranim jezicima čiji je autor pripadnik srpskog naroda, zaključno sa 1867. godinom,

(4) izdanja dubrovačke književnosti, koja pripadaju i srpskoj i hrvatskoj kulturi, zaključno sa 1867. godinom;

2) stare strane knjige: rukopisne i štampane knjige objavljene do godine koja se uzima kao kriterijum po propisima države iz koje potiču;

3) retke knjige: publikacije koje imaju neko od sledećih obeležja:

(1) rukopisne knjige nastale posle 1867. godine,

(2) primerci publikacije koji zbog posebne opreme ili sadržine izlaze iz profila ukupnog tiraža,

(3) bibliofilska izdanja značajnih autora i bibliofilska izdanja koja imaju posebnu naučnu, istorijsku, kulturnu ili umetničku vrednost,

(4) retka izdanja iz ratnih perioda 1912-1913, 1914-1918, 1941-1945. godine,

(5) izdanja s tiražom manjim od 100 primeraka koja imaju posebnu naučnu, istorijsku, kulturnu ili umetničku vrednost,

(6) cenzurisana, proskribovana izdanja koja su sačuvana u malom broju primeraka, a sama po sebi imaju veliki kulturni značaj,

(7) emigrantska izdanja objavljena van teritorije Republike Srbije, sačuvana u malom broju primeraka;

(4) posebne zbirke:

(1) zbirke književnih i drugih rukopisa i arhivalija, mapa i karata, fotografija, gravira, muzikalija, plakata, elektronskih publikacija (uključujući i internet baštinu), bibliotečki katalozi i posebne biblioteke značajnih ličnosti, odnosno biblioteke celine od istorijskog, umetničkog, naučnog ili tehničkog značaja, koje su u skladu sa ovim zakonom utvrđene kao kulturno dobro,

(2) muzejski primerak svake štampane ili elektronske publikacije koji Narodna biblioteka Srbije i Biblioteka Matice srpske dobijaju putem obaveznog primerka i trajno čuvaju po zakonu kojim se uređuje obavezni primerak'

Spominjanje 1867. godine odnosi se na godinu službenog prihvatanja pravopisa Vuka Karadžića, a do Vuka nije postojao ni srpski jezik, ni srpska književnost. Kako onda može biti dio srpske kulture ne samo Dubrovačka književnost, nego i „rukopisne i štampane knjige na stranim jezicima čiji je autor pripadnik srpskog naroda, zaključno sa 1867. godinom“ To znači baš po onome da su svi štokavci Srbi ili karikirano, “ gde i jedan Srbin, to je Srbija“ i eto srpskog mita!

„Srbija je bila pod osmanskom vlašću gotovo pet vekova. Turci su progonili srpsku vlastelu, odlučni da fizički iskorene društvenu elitu. Pošto je Osmansko carstvo bila muslimanska teokratija, hrišćanski Srbi su u njoj praktično živeli kao roblje - zlostavljani, ponižavani i iskorišćavani. Kao posledica, Srbi su postepeno napuštali gradske centre gde su bili zastupljeni rudarstvo, zanatstvo i trgovina, i povlačili se u nepristupačne planine gde su živeli gajeći stoku i baveći se skromnom poljoprivredom.“ Piše na stranici srpskog veleposlanstva u Washingtonu.

<http://www.washington.mfa.gov.rs/lat/serbiatext.php?subaction=showfull&id=1348053399&u cat=119&template=MeniENG&>

Odrednica da izdanja dubrovačke književnosti „pripadaju i srpskoj i hrvatskoj kulturi“ sa srpskom kulturom toga vremena nemaju ama baš nikakve veze. U to je vrijeme Srbija bila pod turskom vlašću od 1459. pa sve do 1804. godine i 1878. godine kada je međunarodno priznata.

Nakon ove povijesne crtice, kako mogu svojatati hrvatsku kulturnu baštinu, kada nisu imali ni svoj službeni jezik, ni književnost. U Hrvatskoj svaki sasvim prosječno obrazovan čovjek zna tko je napisao prvu gramatiku hrvatskog jezika još davne 1604. godine! Isusovac Bartol Kašić rođen u Pagu 1575. godine, dok su Srbi već dva stoljeća grcali pod Turskom vlasti! Nisu ni znali kojim jezikom govore dok se nije pojavio Vuk Stefanović Karadžić sa svojim Srpskim rečnikom 1818. godine.

Hrvatska književnost i jezik kojim je ta književnost stoljećima stvarana i pisana temeljni je nositelj hrvatskog identiteta, ima svoju povijest posvjedočenu i ostvarenu u djelima svojih pisaca, od prvih spomenika i tekstova, preko u 'versah harvacki složene' Judite Marka Marulića čiju smo veliku 500. obljetnicu tiskanja obilježili upravo ove godine pa sve do danas, počiva na čvrstim temeljima i neprihvatljivo je njihovo nasilno svojtanje i smještanje u srpsku književnost.

Međutim, formalno osnivanje Srpske pravoslavne crkvene opštine veže se uz 1790. godinu, kad se i službeno oformila po pozitivnom kanonskom pravu SPC-a. Vjernici, bez obzira odakle potječu, osjećaju se Dubrovčanima.

Od tri pravoslavna hrama jedan je posvećen Blagovještenju Presvete Bogorodice, a izgrađen je 1877. godine. Ostala dva su izvan zidina povijesne jezgre: hram sv. Đurđa na Posatu (1790.) i hram sv. Arhanđela Mihaila na Boninovu (1837.), i u sva tri se određenih dana služi sveta liturgija. Osim ova tri hrama, dubrovačka crkvena opština ima i hram Uspenja Presvete Bogorodice u gradu Korčuli, gdje se, za tamošnje vjernike, služi liturgija 1 puta mjesečno.

Reakcije iz kulturnih krugova u Hrvatskoj

Nadam se da će državne i političke strukture u Hrvatskoj jasno i oštro reagirati na ovu srpsku agresiju na hrvatsku kulturnu baštinu.

Povjesničarka književnosti i književna kritičarka, izv. prof. dr.sc. Katja Bakija na Sveučilištu u Dubrovniku, inače nositeljica kolegija na kojima se predaje hrvatski jezik i književnost komentirala je na novi „Zakon o kulturnom nasleđu“ Republike Srbije i njegov članak 23: „neprihvatljiv je pokušaj legaliziranja nažalost opetovanih tendencija prisvajanja hrvatske književne baštine i pokušaja uključivanja književnih korpusa velikana hrvatske renesansne i barokne književnosti, dubrovačkih autora Marina Držića i Ivana Gundulića u srpski književni kanon. Neupitna je pripadnost spomenutih književnika hrvatskom književnom kanonu.“

<https://dulist.hr/bakija-srpsko-nasilno-svojtanje-dubrovačke-knjizevnosti-je-neutemeljeno-i-znanstveno-neodrzivo/748526/>

Luko Paljetak: Lupež je uvijek lupež.

Ravnatelj Doma Marina Držića Nikša Matić komentirao je:

„Dom Marina Držića smatra neprihvatljivim i neutemeljenim Zakon o kulturnom nasljeđu Republike Srbije i njegov članak 23 koji ističe dvojnu pripadnost dubrovačke književnosti. Opetovano svojatanje hrvatske kulturne baštine nastavak je skandalozne prakse čiji je izdanak uvrštavanje drama Marina Držića u ediciju "Deset vekova srpske književnosti" u nakladi Matice srpske iz Novog Sada.

Prisvajanje hrvatskih književnika u pokušaju popunjavanja rupa srpske književnosti koja nema pisanih djela na narodnom jeziku do pojave **Dositeja Obradovića** u drugoj polovici 18. stoljeća navodi na pitanje koliko su u Srbiji pažljivo pročitali i shvatili poruke Marina Držića?! Laž i krađa svojstvo su "ljudi nahvao", koje je Držić davno raskrinkao kao one koji "srce ne nose prid očima, već im se ono maškarava". Zakon kojim pokušavaju proglasiti dubrovačku književnost i srpskom smatramo upravo time - maškaravanjem istine. A istina koja svakoga može pogledati u oči je kako je Marin Držić najveći hrvatski komediograf i jedan od najznačajnijih hrvatskih pisaca uopće“

Hrvatski P.E.N. centar izrazio je prosvjed protiv novoga srbijanskog zakona u kojem prisvajaju dubrovačku književnost do 1867. godine, i istaknuo kako su odredbe u zakonu neutemeljene i neprihvatljive, kao i stalno posezanje za hrvatskom kulturnom baštinom i prostorom.

Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje na čelu s ravnateljem Željkom Jozićem oštro je osudio novi srpski zakon o kulturnom nasljeđu, a u kojem dubrovačka književnost do 1867. godine pripada „srpskoj i hrvatskoj kulturi“. Ovo je treći nastavak takve politike prisvajanja hrvatskoga, pa premda su sva ta tri postupka zapravo u proturječju jedan s drugim, jer ako ne postoji hrvatski jezik, kako može postojati hrvatska književnost,

<https://www.vecernji.hr/vijesti/novi-srpski-zakon-je-proziran-i-neprijemljen-dubrovačka-književnost-ostaju-isključivo-hrvatski-1555937> - www.vecernji.hr

Tim zakonom kojim se svojataju dubrovački književnici zapravo se potvrđuje velikosrpski projekt Srpski svet kao zamjena za Homogenu Srbiju, Stevana Moljevića, Veliku Srbiju Vojislava Šešelja i Memorandume SANU.

Sve me to podsjetilo na video uradak u kojem izvjesni Aleksandar Martinović govori o „svetim srpskim zemljama“

Aleksandar Martinović izrekao je gomilu manipulacija i nebuloza, predstavljajući Srpski narod kao prosvjetiteljski i osloboditeljski za sve susjedne narode.

Iako znamo da je to srpska mitomanija, ali kako je član Srpskog parlamenta, a mnogi ga po društvenim mrežama citiraju i prenose njegove netočne povijesne činjenice, moram ga demantirati i ispraviti njegove krive navode.

Tko je Aleksandar Martinović?

Nevjerodostojni srpski političar, kojemu se izruguju i smiju i njegovi kolege, koji je navodno plagirao znanstvene radove, koji je sam za sebe rekao da je „magarac“ i kojega je Vojislav Šešelj nazvao „klempom“!

Član je Srpskog parlamenta, nekadašnji član Srpske radikalne stranke, a sada član Srpske napredne stranke. Rođen u Slavonskom brodu 1976.godine, a živi u Rumi.

Diplomirao je na pravnom fakultetu Sveučilišta u Novom Sadu 1999. godine, a potom je na istoj instituciji magistrirao (2003.) i doktorirao (2011.). Na fakultetu je zaposlen od 2001. godine, na studiju ustavnog prava.

Taj Aleksandar Martinović privukao mi je pozornost sa svojim izlaganjem o svetim srpskim zemljama i srpskim pravoslavnim crkvama u Hrvatskoj u koje je između ostalih uključio i Istru i Pravoslavnu crkvicu u Puli. Njegovo izlaganje je pomalo smiješno i jadno i ne bi zaslužilo pozornost zbog povijesne netočnosti i izrečenih gluposti, ali kako je sve rečeno javno u Skupštini Srbije u kontekstu Srbi svi i svuda, odnosno da su te svete srpske zemlje „odlazile“ drugima, javno ću ga demantirati u onom djelu koji se odnosi na Hrvatsku.

<https://youtu.be/oxMPmU3GCCU>

"Gospodine predsjedniče, Vi se opet naljutite na mene.

Ja sam porijeklom Srbin iz Krajine i otac i majka su mi sa Korduna i djeda i baba i po očevoj i po majčinoj liniji.

Sada ja pitam cijeli srpski narod, slažem se da je Kosovo sveta srpska zemlja, jel' "srpska Krajina" nije sveta srpska zemlja?

Ja sada ovdje u rukama imam, potrudio sam se, spisak srpskih crkava i manastira na teritoriji nekadašnje "Republike Srpske Krajine" i na teritoriji današnje Hrvatske.

Pravoslavna crkva u Puli

Da li zna srpski narod da u Puli postoji Pravoslavna crkva još iz Šestog vijeka?

Vizantijski historičari kažu da smo mi Sloveni u masama došli na Balkan u VII vijeku.

U VI vijeku je u Puli napravljena prva hrišćanska crkva u Istri koja je još prije velikog raskola iz 1054. godine, dakle 1200. godine prije velikog raskola dodijeljena grčkoj zajednici koja je živjela u Puli. Zar nije sveta zemlja Ston, gdje imamo crkvu Sv. Mihajla iz 1080. godine, dakle na Pelješcu, prije crkvenog raskola iz 1054. godine.

Bogorodica Stonska

Zar nije sveta srpska zemlja, zemlja na kojoj je podignut manastir Bogorodica Stonska? U tom manastiru je 1219. godine Sveti Sava osnovao humsku eparhiju za oblasti humske zemlje i Travunije to je današnja Hercegovina sa cjelokupnim dubrovačkim primorjem?

Zar nije sveta srpska zemlja ostrvo Korčula gde je podignut hram Uspenja Presvete Bogorodice još 1220. godine?

Zar nije sveta srpska zemlja u kojoj postoji manastir Krupa od 1317. godine, koga je formirao srpski kralj Milutin?

A zar nije sveta srpska zemlja manastir Krka iz 1350. godine koji je podigla Jelena Nemanjić Šubić i da ne čitam, ima manastira u Cetini, ima manastira u Gomirju, ima manastira u Komogovini...

Zar to nisu svete srpske zemlje? Pa, kad nabrajaju svete srpske zemlje, što ne kažu da su i ovo svete srpske zemlje?

A šutjeli su, kao zaliveni, kada su ove svete srpske zemlje odlazile nekom drugom.

Srbi ginuli za Makedonce

Izvinite, zar Makedonija nije sveta srpska zemlja?

Koliko je srpskih glava stradalo u Prvom, u Drugom balkanskom ratu, u Prvom svjetskom ratu da bi Makedonija bila slobodna? Da bi Makedonci bili slobodni, jer nikada do tada nisu bili slobodni, jer su na njih atakirali ili Turci ili Bugari ili Grci. Kada su prvi put mogli da progovore makedonskim jezikom? U Kraljevini Srba i Hrvata i Slovenaca. Eto takva je ta zla, opaka, zavojevačka Srbija.

Hrvatski je zapravo srpski

Kada su Slovenci mogli govoriti i pisati slovenačkim književnim jezikom? Od 1918. godine.

Kada Hrvati?

U Hrvatskom saboru ste mogli govoriti ili latinski ili njemački ili mađarski.

Hrvatski, zapravo srpski, ali hajde da prihvatimo da je to njihov hrvatski jezik danas književni, kada su mogli govoriti? Pa od 1918. godine.

Dakle, nije Srbija nikome donosila ropske lance, nego je donosila slobodu. (Ovdje je uslijedio i dugi aplauz)

Srbi širili kulturu i pismenost

Isto kao što je donijela slobodu i 1912. godine cjelokupnom stanovništvu na Kosovu uključujući i Albance, donoseći im ne samo političku slobodu, nego kulturu, pismenost i mogućnost da sami Albanci govore albanskim jezikom, jer je do tad zvaničan jezik na Kosovu bio turski.

Eto to je ta, zavojevačka velika Srbija.

To je taj Aleksandar Vučić koji hoće da stvori, kako kažu mediji u Bosni i Hercegovini, u Crnoj Gori i u nekim drugim zemljama, neki novi "srpski svet" kao zamjenu za koncept homogene, odnosno velike Srbije", izgovorio je Martinović.

<https://www.politicki.ba/news/read/17128>

1.Pravoslavna crkva u Puli

„Da li zna srpski narod da u Puli postoji Pravoslavna crkva još iz Šestog vijeka?“ Pita Martinović i dalje tvrdi da je „u VI vijeku je u Puli napravljena prva hrišćanska crkva u Istri koja je još prije velikog raskola iz 1054. godine, dakle 1200. godine prije velikog raskola dodijeljena grčkoj zajednici koja je živjela u Puli.“ Sam kaže da je Crkva dodijeljena grčkoj zajednici, a ne srpskoj? Zar su i Grci Srbi? Po njemu tu su crkvicu izgradili Srbi u 6.stoljeću, a povjesničari pogrešno tvrde da su se Srbi doselili u 7 ili 8 stoljeću, jer su eto u 6. stoljeću izgradili Crkvu u Puli!? Gomila gluposti!

A istina je da je Crkva posvećena Maloj Gospi (Rođenje Blažene Djevice Marije), da 1583. godine posvećena Sv. Nikoli kada je kao crkva dodijeljena pravoslavnim Grcima naseljenima na pulskom području za vrijeme i nakon dovršetka višedesetljetnog mletačko-turskog rata zaključenog Lepantskom bitkom 1571. i mirom iz 1573. godine.

U dogovoru između pulskoga biskupa Barbabianca i providura G. B. Calba doseljenicima je 1579. ustupljena bratovštinska crkva sv. Katarine kraj Kaštela, u blizini katedrale, koja je nakon prostornoga preuređenja i posvećenja sv. Nikoli 1583. zajedno sa zvonikom i grobljem uknjižena kao vlasništvo Grčke pravoslavne crkve u Puli. Tako je utemeljena jedina grčka pravoslavna općina u dijelu Istre pod mletačkom upravom. Kako u pulskoj skupini nije bilo nijednoga pravoslavnog svećenika, zajednica je već 1578. poslala u Veneciju Calcerana Rechisiusa i Pietra Muscona da zajedno s vlastima riješe pitanje vjerskoga službenika. Grčka je zajednica, uz povremena nerazumijevanja i nesporazume lokalne sredine, opstala do smrti posljednjega svećenika Zuanne Mosconasa 1785., kada je brigu o tim pravoslavnim vjernicima preuzela novoosnovana Crnogorska pravoslavna crkvena općina iz Peroja, koja je prešla u sastav Srpske pravoslavne crkve.

Crkva se do sredine 20. stoljeća tradicionalno naziva San Nicolo dei Greci. Nalazi se na sjevernoj padini akropolskog brežuljka rimske Pole. Pravilno je orijentirana i položena uzdužno, tik uz ulicu koja se blago spiralno uspinje prema vrhu uzvisine. Ta je ulica dio specifične urbane matrice antičkog grada Pule. U katastru Pule iz 1820. i 1870. godine vidljiva je ta ulica (uspon) koja je od današnje Kandlerove ulice vodila do sjevernog ulaza u zapadni, dograđeni dio crkve Sv. Nikole. Ta se ulica dokida krajem 19. st. izgradnjom zgrada ispod crkve.

tursku vlast 1571.). Može se pretpostaviti da današnji izgled donjega dijela pročelja, sada u predvorju crkve, potječe iz vremena obnove crkve zabilježene na tom natpisu.

Iznad prozora su ploče s natpisima: jedna na latinskom, jedna na grčkom. Isklesani latinski tekst spominje obnovu crkve u doba pulskog podestata Marina Malipiera i dužda Nikole da Ponte, 1583. godine. Natpis definira da je crkva Sv. Nikole namijenjena izbjeglicama pred turskim osvajanjima iz Nauplije (grad na Peloponezu, osvojili su ga Turci 1540.) i Cipranima (otok pada pod

Iz navedenog je vidljivo da ta Crkva nikakvog dodira sa Srbima nema, niti srpskim pravoslavljem! Nema nikakvog znaka ni napisa koji bi je povezivali sa Srbima i Srbijom. Čista laž Aleksandra Martinovića! Ali Srbi koji dođu Pulu kao turisti, reći će „evo naše pravoslavne crkve“ Tako Srbi na lažima grade svoje mitove!

Nije točna ni njegova izjava ta je to prva kršćanska crkva u Istri

Počeci kršćanstva u Istri javljaju se prije Milanskog edikta (313. godine) uglavnom u rimskim gradovima poput Poreča i Pule, gdje se može pronaći najviše arheoloških dokaza o prisustvu kršćanstva na prijelazu iz III. u IV. Stoljeću. Pula u V. stoljeću postaje biskupskim središtem, a zajedno s Istrom u prvoj polovici VI. st dolazi u posjed Istočnog Rimskog Carstva i tada postaje značajno strateško mjesto u ratu, koji će Justinijan voditi protiv Ostrogota. U vrijeme Justinijanove rekonkviste kada Belizar osvaja Ravennu, nekadašnje sjedište gotskih vladara, papa Viligus odveden je u Konstantinopol i dovodi se u pitanje tko će naslijediti ravenskog nadbiskupa. Međutim car Justinijan imenovao je nadbiskupom Ravenne Maximilijana, kojega je posvetio papa Viligus u Patrasu.

Crkva svete Marije Formoze u Puli, bila je sjeverna bočna kapelica crkve Majke Božje od Caneta. Kao takva bila je dio benediktinskog kompleksa opatije svete Marije. Izgrađena je pod ravenskim nadbiskupom Maksimilijanom oko 550. godine, u doba Justinijanove vladavine (Maksimilijan je rođen u Veštru kod Rovinja, do 546. godine bio je pulski đakon). To je malo kameno zdanje tlorisa u obliku grčkoga križa. Građena je u stilu

ravenskih crkava (vrlo je slična Gali Placidiji u Ravenni), ali je za razliku od njih u njezinoj gradnji kamen, a ne opeka. Iz ove crkve potječe ulomak mozaika *Traditio legis*.

Eufrazijeva Bazilika u Poreču započela je s gradnjom 553. godine na temeljima ranije trobrodne bazilike i jedna je od najstarijih i najljepših sačuvanih spomenika rane bizantske umjetnosti na Sredozemlju. Bazilika je izgrađena u 6. stoljeću, u vrijeme biskupa Eufrazija i cara Justinijana I. O važnosti ove bazilike dovoljno govori i činjenica da je 1997. godine Eufrazijeva Bazilika u Poreču uvrštena na UNESCO-ov popis svjetske

kulturne baštine.

Kompleks kakav danas vidimo sačinjavaju Eufrazijeva bazilika, Župna crkva, Sakristija i cijela trikora, Krstionica i zvonik, Maurov oratorij, kao i obližnji biskupski dvor. Zanimljivo je da se najnovijim suvremenim istraživanjima utvrdilo da biskupski dvor pripada istom bizantskom razdoblju kao i sama bazilika. U njemu se nalazi sakralna zbirka Porečko-pulske biskupije. Kompleks se može pohvaliti bogatom zbirkom sakralnih spomenika, umjetničkih predmeta i naravno arheološkim ostacima pronađenim u bazilici i neposrednoj blizini. Posebno su vrijedni mozaici koji datiraju još iz 3. stoljeća.

Tek toliko o Martinovićevom poznavanju povijesnih činjenica!

2. Crkva Sv Mihajla

‘Srpski svet’ širi se i na Pelješac: predromaničku crkvu kod Stona proglasili pravoslavnom, premda je sagrađena stotinjak godina prije crkvenog raskola i uspostave pravoslavlja

Crkva Sv. Mihajla u Stonu važan je spomenik srednjovjekovne graditeljske baštine šireg dubrovačkog prostora i jedini je sigurno potvrđeni spomenik tzv. južnodalmatinskog jednobrodnog kupolnog tipa na prostoru Podignuta je na vrhu uzvisine Gradac, tj. brdu Sv. Mihajla (kota 107), na mjestu ranijeg utvrđenja.

Bila je u funkciji vladarske kapele i uz nju se nalazio utvrđeni dvor zahumskih knezova. Po svemu sudeći, crkva je od vremena podizanja bila posvećena arhanđelu Mihovilu: svi relevantni

povjesničari umjetnosti datiraju je u 10. stoljeće: veoma je malih razmjera, no bogata velikim brojem komada kamene plastike i kamenog namještaja, a naročito plijeni dobro očuvanom freskom u unutrašnjosti koja predstavlja lik nekadašnjeg vladara Zahumlja Mihajla Viševića (od 910. do 930. godine).

Knez Mihailo Višević, kojemu je freska u crkvi posvećena, bio je, inače, neovisni slavenski vladar Zahumlja, prostora od Mostara i doline Neretve pa sve do Boke Kotorske. Ratovao je protiv Mletaka i Bizanta, te ponajviše šurovao s Bugarima i njihovim carom Simeonom. Italska Barijska kronika naziva ga »kraljem Slavena« (rex Sclavorum), a papa Ivan X. »izvrsnim knezom Humljana«. Sudjelovao je, uz hrvatskog kralja Tomislava, na Splitskome crkvenom saboru 925.

<https://hrcak.srce.hr/file/251815>

3. Bogorodica Stonska

„Zar nije sveta srpska zemlja, zemlja na kojoj je podignut manastir Bogorodica Stonska?“ Pita Martinović

Mnogobrojni kršćanski spomenici iz ranog srednjega vijeka, koji se nalaze u stonskom polju i okolici, po njihovom opisu, glasno nam i pouzdano svjedoče, da su na tom mjestu Hrvati Katolici odmah nakon doseljenja, primili su kršćansku vjeru i utemeljili cvatuću i jaku kršćansku općinu.

Na duvanjskom saboru oko g. 877. zasnovana je u Stonu biskupija. Svakako je opstojala oko god. 926.—927, kad se u spisima tadanjeg splitskog pokrajinskog crkvenog sabora broji među biskupijama, koje su na Istoku pripadale splitskoj mitropoliji.

Po pismu pape Benedikta VIII. od. 27. rujna 1022. nadbiskupu dubrovačkomu Vitalu, razumije se, da je stonska biskupija bila tada podređena dubrovačkoj prvo-stolnici.

Gavril biskup stonski dariva 1044. g. lokrumskim benediktincima crkvu Sv. Pankracija na otoku Mljetu.

Papa Kalikst II., u pismu od 28. rujna 1120. pisanu na Geralda nadbiskupa dubrovačkoga, spominje biskupsku crkvu trebinjsku i zahumsku, biskupiju, a spominje ih i u drugom pismu upravljenom na biskupe gornje Dalmacije ili „Dioklije“

Bula pape Celestina III.(1191.—1198.) upravljena na Petra nadbiskupa splitskoga broji stonsku biskupiju među podređenima splitskoj.

Velika Gospa u Lužinama

Za sve predromaničke crkve u Stonu nejasno je jesu li građene prije ili tek u 12. st., iako su prema stilskim obilježjima najčešće radi o izrazitim predromaničkom stilu. To međutim ne vrijedi za crkvu Gospe od Lužina (luža – kaljuža) koja se naziva i Velika Gospa. Ta crkva inače ima izrazite romaničke značajke, iako se držalo da je mnogo starija te da je neko vrijeme bila i katedralna stonska crkva, baš kao i sjedište pravoslavne episkopije. Smještena je na maloju uzvisini, humcu Lužina, pokraj solana, južno od Stona, dvjestotinjak metara od mora. Ispred crkvenog je pročelja na zapadnoj strani velika uzdignuta zaravan, koja je nekad služila kao groblje. U neposrednoj su blizini i ostatci bivšeg samostana koji je pretvoren u vinariju, a ona svojim dodatnim prigradnjama na neki način pomalo obezvređuje cijeli sakralni prostor.

Ston je tada važna ratna luka i veliko trgovačko središte, a ostao je u vlasti Duklje i za njihovih kraljeva Mihajla i Bodina. Polovicom 12. st. Stonom i Zahumljem (koje se baš tada počinje nazivati Humom) zavladao su srpski vladari Nemanjići iz Raške. Istodobno na sjevernim i zapadnim granicama jača utjecaj Hrvatsko-Ugarskog Kraljevstva, pa je Stonom i Humom krajem 12 st., zavladao hrvatski herceg i kasniji kralj Andrija II.

Jednako je bila burna i povijest stonske biskupije koja je sljednica bivše biskupije Sarsenterum, koja je obuhvaćala cijelo Zahumlje jer su se u to vrijeme granice crkvenih dijeceza poklapale s teritorijem grada ili municipija. No nije poznato kada je Zahumska odnosno Stonska biskupija osnovana, a prvi se put u izvorima spominje 877. kao sufraganska u Splitskoj metropoliji. U zapisnicima splitskih crkvenih sabora 925. i 928. zabilježeno je sudjelovanje stonsko-zahumskog biskupa. Ne zna se, međutim, gdje je bila stonska katedralna crkva. Neko se vrijeme vjerovalo da

je to bila crkva posvećena Bogorodici u Lužinama nadomak solana (koja je, kako se čini, u 12. st. bila i sjedištem pravoslavnog episkopa), a vjerojatno je to ipak bila najveća stonska starokršćanska sakralna građevina.

I sada onaj dio koji svojata Aleksandar Martinović kao svetu srpsku zemlju:

U 12. je stoljeću humski knez Miroslav (1171.-1179.), za kojega neki drže da je bio brat Stevana Nemanje, a drugi da je bio domaći velikaš istog imena, protjerao stonskog biskupa Donata. Biskup se sklonio u Dubrovnik i smjestio kod benediktinaca na Lokrum, gdje je 1211. umro. U međuvremenu je brat srpskog vladara Stevena Prvovjenčanog Sava nastojao osamostaliti Srpsku pravoslavnu crkvu, što je i uspio 1219. dozvolom carigradskog patrijarha (koji je stolovao u Nikeji). Sava je kao arhiepiskop odmah počeo sa širenjem pravoslavlja i osnivanjem novih episkopija. U primorskim je katoličkim područjima (Zahumlju i Zeti) osnovao dvije episkopije. Sjedište je humske episkopije postao manastir Bogorodičine crkve u Lužinama do Stona. Humski su episkopi stolovali u Stonu od 1219. do 1252. (samo 33 godine) kada su se preselili u manastir Sv. Petra i Pavla u Limu. I zbog tih 33 godina, to je po Martinoviću sveta srpska zemlja!?

<http://www.casopis-gradjevinar.hr/assets/Uploads/JCE-58-2006-09-07.pdf>

4. Korčula hram Presvete Bogorodice „Zar nije sveta srpska zemlja ostrvo Korčula gde je podignut hram Uspenja Presvete Bogorodice još 1220. godine?“ Pita Martinović

Eto jada od Martinovića koji laže li laže, čak ga i SPC demantira u svojem saopštenju!

„Pravoslavna crkva Velike Gospojine u Korčuli, preuređena otkupljena katolička crkva Svete Varvare, osveštana je u novembru 1934. godine u vreme kada se broj pravoslavnih umnožavao“

„Pravoslavni vernici južno-dalmatinskog ostrva Korčule obeležili su praznik svetog Atanasija Velikog na liturgiji u crkvi velike Gospojine koju je predvodio umirovljeni episkop zahumsko-hercegovački Atanasije (Jevtić)“ saopštila je danas Informativna služba Srpske pravoslavne crkve.

https://rtv.rs/sr_lat/drustvo/episkop-atanasije-u-crkvi-velike-gospojine-u-korculi_171281.html

A po Martinoviću je: „podignut hram Uspenja Presvete Bogorodice još 1220. godine?“

Što reći na to, kada sama SPC kaže da je katoličku crkvu Sv. Barbare otkupila i preuredila 1934. godine?

„Na ostrvu Korčula kod Dubrovnika, obnavlja se crkva Uspenja Presvete Bogorodice. Riječ je o jedinoj pravoslavnoj crkvi na ostrvima u hrvatskom primorju. Na Korčuli živi svega dvadesetak pravoslavnih mještana, koji s radošću čekaju obnovu stare crkve.“

Obnovu crkve finansira Srpska pravoslavna crkvena opština Dubrovnik. Prije početka radova pribavljene su dozvole Hrvatskog restauratorskog zavoda, a obavljena su i arheološka istraživanja.“

<https://lat.rtrs.tv/vijesti/vijest.php?id=288985>

5. Manastir Krupa, manastir Krka, manastir Gomirje..

Zar nije sveta srpska zemlja u kojoj postoji manastir Krupa od 1317. godine, koga je formirao srpski kralj Milutin?

A zar nije sveta srpska zemlja manastir Krka iz 1350. godine koji je podigla Jelena Nemanjić Šubić i da ne čitam, ima manastira u Cetini, ima manastira u Gomirju, ima manastira u Komogovini...

Zar to nisu svete srpske zemlje? Pa, kad nabrajaju svete srpske zemlje, što ne kažu da su i ovo svete srpske zemlje?

Opetovano Martinović mitomanski bez provjere prisvaja tuđi teritorij i proglašava svetom srpskom zemljom !? Gdje ijedna pravoslavna crkva, to je sveta srpska zemlja, pa su zato i rušili i palili katoličke crkve po Hrvatskoj u vrijeme velikosrpske agresije 1991-1995, da bi dokazivali da je to sveta srpska zemlja!

Manastir Krupa, u srpskoj publicistici raširena je teza da je manastir Krupa napravljen 1317. godine za vrijeme vladavine kralja Milutina, mada ne postoji nikakav dokument, ni povelja niti posredan izvor koji ukazuje na to. Milorad Panić Surep je 1965. u Zografu objavio “da postoji jedan falsificiran zapis da je car Dušan 1342. godine ponovio manastir. Milaš pominje gramatu iz 1497., mada tu gramatu niko nije vidio. Podatak na koji se poziva je iz Končarevićevog ljetopisa, koji također niko od povjesničara nije uopšte vidio.”

Manastir Krka, Za srpsku historiografiju povijesna je činjenica da je crkva manastira uklopljena u zatvorenu cjelinu s ostalim zgradama tijekom 1702. godine. Mogućnost da se to dogodilo 1402. godine je privlačna, ali jednostavno nije točna. Važno je naglasiti da se pretpostavka o osnivanju Manastira u 14. st., zasniva na predaji o Jeleni Šubić, sestri srpskog vladara Stefana Dušana, supruzi Mladena III. Šubića, majci

Mladena IV. Šubića, i dolasku monaha iz Svete zemlje iz manastira sv. Arhistratiga Mihaela koji je tamo podigao kralj Milutin, u Dalmaciju.

<https://orthodoxhr.wordpress.com/2019/08/12/istina-o-manastiru-krka/>

Citiram zaključak sa bloga

„Tvrdnja da je današnja Krka pravoslavni manastir postala u 17. stoljeću

U tekstovima se tvrdi da “je vjerojatnije da je, ipak, današnja Krka osjetno novija od 14. stoljeća, i da je pravoslavni manastir postala u 17. st., dok pak stariji katolički samostan na tom mjestu korijene vuče u doba antičkog Rima...“. Ova tvrdnja je logičan nastavak svih prethodnih tvrdnji.

Dokazi: Vjerojatnije je da je manastir Krka opustio u vrijeme turskih osvajanja Dalmacije, koja su kulminirala 1522. godine i poslije njih, jer to mjesto turski defter 1550. godine zatječe kao mezru (nenaseljeno mjesto) ali uz napomenu da se radi o staroj crkvenoj zemlji.

Manastir je obnovljen najkasnije 1578. godine, kada mu se izdaje gramata o posjedima, pravima i položaju.

Jednu generaciju kasnije, manastir ima snagu da čak 6 kaluđera pošalje u daleki Gorski Kotar gdje osnivaju manastir Gomirje 1600./1602.godine.

Nova kataklizma se događa 1647.-1650. godine kada je manastir opustio, a monasi izbjegli k Zadru i Srijemskim Karlovcima.

Tijekom rata u Jugoslaviji 1991. – 1995. tj. odmah iza njega, manastir je poharan, ali ne bitnije, jer su ga hrvatske vlasti zaštitile od vandalizma. Bio je zapustio od 1995. do 1998. godine. Bogoslovija koja je postojala pri njemu od 1964. godine, premještena je najprije na Divčibare a potom u Srbije, nekadašnju Foču. Obnovljena je nastojanjem episkopa Dalmatinskog Fotija 2001. godine. U zapustjeli manastir Krku krajem 1998. godine, najprije je došao mladi monah Gerasim, a potom i drugi monasi.

Istina je jedna, neboriva, ona ne haje za ljudskim željama i potrebama. Istina ne zavisi od tvrdnji, već od dokaza. Pojedini autori tekstova, pokušavaju da u određenom tekstu pronađu jednu grešku i potom cijeli tekst, na osnovu toga proglase netočnim, “falsificiranim“ ili “mitskim“. Ako dosljedno primjenjuju takvo pravilo, moraju biti spremni da se takvo pravilo primijeni i na tekstove koje oni pišu. Mnogo je odgovornije da se prije objavljivanja teksta, provjere dokazi koji se iznose.“

To je pouka Aleksandru Martinoviću od njegovih sunarodnjaka i SPC-a.

Hrvatski je zapravo srpski

„Kada su Slovenci mogli govoriti i pisati slovenačkim književnim jezikom? Od 1918. godine.

Hrvatski, zapravo srpski, ali hajde da prihvatimo da je to njihov hrvatski jezik danas književni, kada su mogli govoriti? Pa od 1918. godine.

Što na to reći kada u Hrvatskoj svaki sasvim prosječno obrazovan čovjek zna da je prvu gramatiku hrvatskog jezika još davne 1604 godine, napisao isusovac Bartol Kašić rođen u Pagu 1575.godine, dok su Srbi već dva stoljeća grcali pod Turskom vlasti! Nisu ni znali kojim jezikom govore dok se nije pojavio Vuk Stefanović Karadžić sa svojim Srpskim rečnikom 1818.godine.

I ne samo pisci, već i dokumenti koji su pisani hrvatskim jezikom i u kojima izričito piše da su na hrvatskom jeziku, demantiraju Martinovićeve riječi.

Istarski razvod 1275-1375 godine, pisan na latinskom, njemačkom i hrvatskom jeziku, Bačćanska ploča, oko 1100 godine, Povaljska listina, 1250.godine, Vinodolski zakonik iz 1288.godine pisani istim stilom i glagoljicom.

Hrvatski jezikoslovci koji su pisali rječnike Faust Vrančić (Šibenik, 1551. – Padova, 1617.), Pavao Ritter Vitezović (Senj, 1652.– Beč, 1713.) Josip Voltić (Voltiggi) (Tinjan, 1750. – Beč, 1825.) Antun Mihanović (Zagreb, 1796. – Novi Dvori kraj Klanjca, 1861.) i drugi puno ranije od srpskog jezika.

Za to vrijeme su Srbi bili pod Turcima, sve lijepo piše na stranici Srpske ambasade od 1459-1804 godine, bez pisanih dokumenata.

Govorili su staroslavenskim ili crkvenoslavenskim jezikom, pa ruskoslavenskim, pa slavenosrpskim, do Zahrija Orfelina, dalje se nadovezao Dositej Obradović, koji je prvi pisao knjige na narodnom jeziku i koji je u duhu prosvjetiteljstva dijelio važnost upotrebe narodnog jezika. Nakon Orfelina i Obradovića javlja se Sava Mrkalj, koji je prvi ponudio konkretno grafijsko rješenje (reformu azbuke) i naglasio potrebu za stvaranjem gramatike narodnog jezika, pisane novom azbukom. Paralelno uz Mrkalja djelovao je i Luka Milovanov, koji je, kao i Mrkalj, pisao djela na reformiranoj azbuci te je ponudio svoja lingvistička (prvenstveno fonološka) rješenja.

Onda je Vuk Stefanović Karadžić nakon sloma ustanka (1813) u Beču u Srpskim novinama objavio članak o zbivanjima u Srbiji. Taj članak izaziva veliku pažnju Slovenca Jerneja Kopitara, dvorskog cenzora knjiga na slavenskim jezicima. Njihovim poznanstvom (prosina 1813), započela je trajna suradnja u reformi srpskog jezika i kulture.

1814. godine objavio je prvu zbirku narodnih pjesama i prvu gramatiku srpskog jezika. 1818.godine objavio je Srpski rječnik.

Uz Kopitarjevu pomoć, Vuk je preuzeo iz hrvatske leksikografije za svoj "Srpski rječnik" 1818. samo one riječi koje su Srbi razumjeli, a izostavio je tipično hrvatske. Preuzeo je i hrvatsku akcentuaciju.

Ako se govori o književnoj štokavštini, onda se mora znati da je ona živjela u Hrvatskoj prije Vuka, odnosno da je dubrovački jezik – štokavski jezik s elementima čakavštine – i Hrvatima je on bio uzor za moguće normiranje hrvatskoga jezika.

Tako da su i Slovenci i Hrvati govorili i pisali na svojem jeziku, dok Srbi nisu do pojave Vuka Karadžića, koji je uz pomoć slovenca Kopitara kao osnovu za srpski jezik uzeo štokavštinu iz

hrvatskog jezika. Samo kada bi ti Martinović znao? Njemu je svejedno bila to 1818 ili 1918 godina!

O Makedoniji kao svetoj srpskoj zemlji nema potrebe ni raspravljati! Makedonija je samostalna država sa srpskom i albanskom manjinom, koje moraju izgraditi suživot sa jednakim pravima za sve narode i narodnosti koje u njoj žive.

Lili Benčik/hrvatskepravice